

Id. Kovács Géza

Isten tervének megvalósulása

Isten, társának teremtette az embert

Isten a világ teremtésének utolsó napján – a saját képére – teremtette meg az embert, hogy legyen neki társa, a világnak pedig ura és gazdája. Isten a naprendszeret, a növény- és az állatvilágot hatalma szavával alkotta, az embert azonban kezével „formálta”, és a leheletét (a szellemét) lehelte bele, és rábízta a teremtett világ irányítását és uralmát. Vagyis Isten az embert tulajdonostársává és uralkodótársává emelte maga mellé. Aztán „látta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jó” – olvassuk a Bibliából. Vagyis az ember is jól teljesítette a rábízott feladatát, hogy sokasodjon, uralkodjon

a földön, az ég madarain és a tenger halain, vagyis a szárazföldön, a tengeren és a levegőben. Eledeleként Isten az ember rendelkezésére bocsátotta a növény- és az állatvilágot. Isten közösséget is gyakorolt az emberrel. Gyakran meglátogatta őket az Éden kertjében, amelyet a számukra ültetett.

A végzetes hitszegés és bukás

Isten megengedte az ellene lázadó sátánnak, hogy egy fát ültessen magának az Édenben. Ádámot és Évát azonban figyelmeztette, és eltiltotta őket ettől az egy fától. Vagyis nyilvánvalóan az ő hitük és hűségük pró-

„Egyedül Jézus Krisztus volt méltó és alkalmas is a megváltásunkra, mert Jézus Krisztus asszonytól született, de Szent Szellemtől fogant. Ő egy személyben valóságos Isten és valóságos ember.”

bájává tette Isten a tiltott fát. Sok ezer fát szabadon élvezhettek, erről az egy fáról azonban – amelyet a sátán ültetett – tilos volt fogyasztaniuk. Ezzel bizonyíthaták, hogy hisznek Istennek és a hűségüket Istenhez. A sátán azonban – jól értesült lévén – új hírrel szolgált feléjük: „Dehogy haltok meg – mondta –, csak tudja az Isten, hogy ha erről a fáról esztek, olyanok lesztek, mint az Isten, jónak és gonosznak a tudói.” Ádám és Éva nézegetni kezdték a tiltott fát. Kívánatosnak találták. „Jó ételnek, kívánatos a bölcsességért” – állapították meg. Elképzelhetőnek tartották a sátán okos érvelését is: „Isten nem akarja, hogy olyanok legyetek, mint ő (jónak és gonosznak ismerői), azért tilt a tudás fájától.” És megtették a végzetes lépést, szakítottak és ettek a tiltott fáról. Ezzel ők, minden utódjuk és az egész földi világ a sátán uralma alá került.

A sátán uralma alatt

Azt azonban elhallgatta a sátán, hogy a tilalom megszegésével a halálnak és a kárhozatnak nemcsak a megismerőivé, hanem a rabjaivá válnak. Sőt, nemcsak ők (Ádám és Éva), hanem minden utódjukra, az egész emberiségre is a halál sötét fellege borul. És Ádámék szakítottak és ettek a tiltott fa gyümölcséből. Ekkor a halál és a kárhozat átkos ítélete sötét felhőként szakadt le rájuk és minden utódjukra, az egész emberiségre. Fontos látnunk, hogy Ádámokban és Évákban (amikor ők elbuktak) mi is – és valamennyi utódjuk – jelen voltunk. Ekkor – Isten döntése alapján – a sátán e világ isteneként uralma alá hajtotta az egész földi világot, a levegőet és a földet is betölti uralmával.

Isten a Fiát adta Megváltóként a világot

Isten azonban „úgy szerette ezt a világot” (az elbukott embert), hogy elküldte egyszülött Fiát, Jézus Krisztust (aki által teremtett mindent a mennyen és a földön), hogy segítsen az elbukott emberen. Krisztus magára vállalta a kereszthalált, Isten pedig – elfogadva áldozatát – benne büntette meg, de meg is bocsátotta minden ember összes bűnét.

Emberi értelemmel felfoghatatlan nagy szeretet és kegyelem volt ez Isten részéről az ember felé. Isten azokat, akik Jézus Krisztust és az ő váltságát – az értünk és helyettünk vállalt kereszthalálát – hittel elfogadják és Jézust Úrként a szívükbe fogadják, Szent Szelleme által újjászüli, gyermekeként örököséivé – Jézus Krisztusnak pedig az örökostársaivá – teszi. Jézus Krisztus

elszenvedte az értünk és a helyettünk vállalt büntetést, a halált, és dicsőségesen kilépett a sírból: feltámadt! Ezzel biztosította az egyetemes élet győzelmét a halál fölött. Kaput nyitott arra is, hogy az őt személyes Megváltóként elfogadó ember újjászülessen, új teremtséggé legyen. Megvalósult: „Aki hisz a Fiában, annak örök élete van.”

Egyedül Jézus Krisztus volt méltó és alkalmas is a megváltásunkra, mert Jézus Krisztus asszonytól született, de Szent Szellemtől fogant. Ő egy személyben valóságos Isten és valóságos ember. Valóságos emberként azonosult velünk – a bűnös emberekkel. Értünk, helyettünk és miattunk szenvedte el a mi bűneink büntetését. Amikor a kereszten kimondta, hogy: „Elvégeztetett!”, ebben jelentette az Atyának, hogy elszenvedte minden e világra született ember összes bűnének büntetését. Aki hittel elfogadja Jézus Krisztus személyét, kereszthalálát és feltámadását mint az elbukott ember megváltását, az szent bizonyossággal tudhatja, hogy teremtményből az Isten született gyermekévé és örökösévé lett. A kegyelem óriási gőzelve ez Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása által. De kevesebb nem elég. Minden embernek a Szent Szellem által való újjászületésre van szüksége. Nem elég a val-

„Kérdés: hol tartunk személyesen ebben a nagy szellemi háborúban, amelynek vége minden ember számára vagy üdvösség a mennyben, vagy kárhozat a pokolban? Isten minden embernek külön személyes ügyévé tette az üdvösségét.”

lások hit, mert „ha valaki újonnan nem születik, meg sem láthatja Isten országát” – mondta Jézus. Az ádám örökséggel terhelt embernek meg kell halnia Krisztus keresztyén, hogy vele együtt feltámadjunk, újjászülessünk, és megszülessen bennünk az új, a Krisztus uralma alatt élő ember. Óriási előrelépés ez! Amint Pál írja: „Most Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is, örökösei Istennek, örökostársai Jézus Krisztusnak.” Teremtéséből született gyermekek, sőt örökösök – Jézus Krisztus megváltásának csodás ajándéka ez!

Csak a rabságból van szabadulás

Tanulságos – és ismerős is – a sátán ügyes kísértése. Előbb arra készítette Ádámot, hogy Isten védelmére keljen. „Hallom, hogy minden fától eltiltott benneteket az Isten!” – mondta az ördög. „Csak egy fától tiltott el!” – szólt Ádám az Isten védelmében. „Dehogy haltok meg! – jelentette ki a tagadás szelleme. – Irigy az Isten, tudja, hogy ha esztek annak az egy fának (a tudás fájának) a gyümölcséből, a jónak és a gonosznak az ismerői lesztek.” – Ez volt egy döbbenetes hazugságot hordozó, megtévesztő szöveg. Igazat mondott a sátán annyiban, hogy azok, akik Isten tilalmát megszegték, tényleg a gonosznak az ismerői lettek, de elhallgatta a sátán, hogy a bűnnek nemcsak az ismerőivé, hanem a rabjaivá is lettek, amely minden utódjuk, az egész emberiség számára is a test halálát és a szellem (a lélek) örök kárhozatát eredményezte. Vagyis Ádám és Éva az egész emberiség a kárhozat állapotába jutott, amelynek vége a test halála és a szellem (a lélek) kárhozata a pokolban.

Isten azonban könyörült a saját képére teremtett emberen. Kijelentette magát az embernek. Prófétákat támasztott, és meghirdette az üdvösség – a szabadulás – útját. Előbb törvényt adott, amelynek megtartása eredményezheti az üdvösséget. A törvény azonban inkább csak arra lett jó, hogy leleplezte az ember végzetes és javíthatatlan romlottságát és bűnösségét. Pál apostol mondta ki a nagy igazságot rólunk: „Nincsen, aki jót cselekedjék, nincsen csak egy is. Mindannyian elhajlottunk, valamennyien haszontalanokká lettünk, és szűkölködünk Isten dicsősége nélkül.” Isten azonban „úgy szerette ezt a világot”, hogy megoldást talált az üdvösségét kereső ember számára. „Adta az ő egyszerű Fiát – Jézus Krisztust –, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn 3,16)

Amikor arról a tényről írok, hogy „valamennyien haszontalanokká lettünk”, és a kárhozat ítélete van rajtunk, akkor arról van szó, hogy az ádám örökség – mint a halál átka a testünkön és a kárhozat ítélete a lelkünkön, sötét, komor felhőként borult rá a földre. Minden ember e kemény ítélet alatt érkezik e világba. Kiáltásra kényszerülünk: „Ó, én nyomorult ember! – Kicsoda szabadít meg e halálnak testéből?” Nem egyszeri kis botlásról, hanem Isten egyetemes ítéletéről van szó! Óriási jelentőségű döntés volt az, amikor első szüleink Isten ellen és a sátán mellett döntöttek, és kaput nyitottak a sátánnak, a halálnak és a kárhozatnak. Az első emberpár bukása az utódaik, vagyis az egész emberiség kárhozatát és a föld átok alá kerülését eredményezte. A teremtő Isten azonban kegyelmes szeretettel fordult felénk, és Fiában – Jézus Krisztusban – kaput nyitott a szabadulásra, az üdvösségre, a hazatérésre azoknak, akik hittel elfogadják őt Megváltójuknak. De csak azoknak! Kegyelem ezt a lehetőséget felismerni és itt, a mulandóság hazájában megragadni üdvösségüket.

Hitbeli döntés kell!

Kérdés: hol tartunk személyesen ebben a nagy szellemi háborúban, amelynek vége minden ember számára vagy üdvösség a mennyben, vagy kárhozat a pokolban? Isten minden embernek külön személyes ügyévé tette az üdvösségét. A tét óriási, így hatalmas jelentőségű nagy döntésről van szó. Isten önálló személyiségnek, értelmes lénynek teremtette az embert. A Bibliában világos

„Vagyis a testünk folyamatosan talaja maradt a kísértéseknek, ellensége maradt Istennek. Ezért a Szent Szellem hatalma által naponként halálba – a keresztre – kell adnunk magunkat (a testünket).”

egyszerűséggel elénk tárja az üdvösség és a kárhozat útját. Nagy megtiszteltetés, ugyanakkor hatalmas felelősség is számunkra a döntés lehetősége. A döntésnek már e földön meg kell történnie. Sőt már itt a földi életünkben Isten határozott elkülönülést vár el azoktól, akik őt és az üdvösség útját választják. Az elkülönülés legfontosabb kritériumát így határozza meg maga Jézus: „Ha valaki újonnan nem születik, meg sem láthatja az Isten országát.” Az újjászületés pedig nem jelent kevesebbet, mint hogy az Ádám-tól örökölt „rég emberünk” (egész lényünk) Jézussal együtt a keresztre (a halálba) került, Jézus Krisztus pedig (a Szent Szellem által) a szívünk lakója és az egész életünket irányító Ura lett. Ez hitben, vágyban, törekvésben, Jézus Krisztus személyének a jelenlétét és uralmát jelenti bennünk, hit által az értelmünkben, az érzelmeinkben és a tetteinkben egyaránt. A Szent Szellem munkálja, hogy Jézus Krisztus legyen bennem az Úr minden döntésemben és folyamatosan. Ez azt jelenti, hogy Jézus Krisztus a Szelleme által bennem lakik, és őt tartja a szívem trónján. Hiszem és Pál apostollal együtt tapasztalom is, hogy „az élet Lelkének törvénye megszabadított a bűn és a halál törvényétől” (Róm 8,2) Boldog bizonyossággal hiszem azt is, hogy Isten Jézus Krisztussal együtt engem is feltámasztott és az örök élet részesévé tett. Szent Szelleme pedig titkomává tette a testemet.

Másrészt napi tapasztalatom az is, amiről ugyan csak ír Pál apostol, hogy „a test törekvése halál, és ellenségeskedésben van Istennel, Isten törvényének nem is tudja magát alávetni” (Róm 8,8). Fontos tényről van szó. Arról, hogy nekünk – akik újjászülettünk, vagyis a Szent Szellem lakozást vett bennünk, és a mennyhez is tartozó emberek lettünk, a testünk maradt a régi állapotában, a bűn és a halál uralma alatt. Vagyis a testünk folyamatosan talaja maradt a kísértéseknek, ellensége maradt Istennek. Ezért a Szent Szellem hatalma által naponként halálba – a keresztre – kell adnunk magunkat (a testünket). „Mindenkor – folyamatosan – a halálba adatunk Jézus Krisztussal, hogy az ő élete is látható legyen a mi halandó testünkben” – mondja az apostol (2Kor 4,11–12; Károli).

„Újjászült élő reménységre”

Az újjászületés folyamatos kettősséget is jelent bennünk. A Lélek által Jézus Krisztus lett a szívem Ura, de a „rég énem” – bár halálra ítélve – folyamatosan követeli az „életteret” magának. A bennem lakó Szent Szellem tiszteletben tartja a személyemet, és bár bennem lakik, csak akkor lép fel hatalommal a „rég én” (a test) követeléseivel szemben, ha kérem, és átadom neki a szívemet, a testemet, hogy vegye uralma alá.

A Szent Szellem az ige által leleplezi a bűneimet, a testemben vitézkező szennyes kívánságokat, és bűntudatot, igaz bűnbánatot gerjeszt, Jézus Krisztus felé fordít, de dönteni – minden esetben – nekem kell, hogy hívom-e és átadom-e az uralmat Jézus Krisztusnak, hogy vegye uralma alá az életemet. Az újjászületés az én életemben azt jelentette, hogy elhittem: Isten Jézus Krisztusban, az ő Fában mellettem döntött. Jézus érttem vállalta a halált, az én bűnrabságban lévő testemet vitte a keresztre, hogy szabaddá tegyen az uralma alól. A Szent Szellem lakozást vett a testemben, és segített abban, hogy győzelmessé legyenek a harcaim. A Szent Szellem csak akkor teszi Jézus Krisztust győzelmessé az életemben, amikor nemcsak kérem rá, hanem – komoly döntéssel – lemondok magamról, és átadom az uralmat neki. Az utóbbi években Jézus Krisztus szavából megértettem, hogy ő jelenleg – a feltámadása óta – a világmindenség Ura lett. Azt mondta: „Nékem adott minden hatalom mennyen és földön.” Óriási jelentőségű bejelentés ez! A világmindenség irányításának (uralmának) ezt a hatalmas jelentőségű feladatát, felelősségét és küldetését Jézus Krisztus ugyanis megoszt-

„Az örökkévalóságban töltendő jövőnkről van szó. Az üdvösségben nem valamilyen ünnepélyes ücsörgés vagy kitüntető elismerésekkel való kéjelgés vár ránk, hanem Krisztus testének tagjaiként az ő munkatársai leszünk.”

ja az ő testének tagjaival, a kihívottak és a választottak közösségének tagjaival, vagyis velünk. Pál apostol írja: „Most Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is, örökösei Istennek, örökostársai Jézus Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.” (Róm 8,17) Csodás és reményteljes jövő ez! „Ha túrunk, vele együtt fogunk uralkodni is” – írja másik helyen is világos egyszerűséggel Pál apostol (2Tim 2,12).

Az örökkévalóságban töltendő jövőnkről van szó. Az üdvösségben nem valamilyen ünnepélyes ücsörgés vagy kitüntető elismerésekkel való kéjelgés vár ránk, hanem Krisztus testének tagjaiként az ő munkatársai leszünk. A világmindenség (világok és naprendszer), az üdvözültek megszámlálhatatlan serege felelős irányításának a feladata és küldetése vár ránk. Jézus Krisztus megosztja velünk az ő egész világmindenségre vonatkozó uralmát. Pál azt írja: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, az ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el az Isten az őt szeretőknek.” (1Kor 2,9)

Tehát nem képzelődöm. E mondatok szerint ha én el tudnám is képzelni, hogy milyen lesz ez a jövő, annál csak különb és más lesz.

Bizonyos, hogy Jézus Krisztus munkatársai leszünk az ő egész világmindenséget irányító uralkodásában. Megosztja velünk a tulajdonát, hatalmát és az üdvözült emberek seregének irányító szolgálatát. Gondoljuk meg, mekkora öröm és kitüntető felelősség lesz Jézus Krisztus munkatársaiként – az ő egész világra kiterjedő uralmában – felelős szolgálatban tevékenykedni. Nem tétlen ücsörgés, hanem kitüntető feladatok betöltése vár ránk! Nem a dicsőség, hanem a Jézus Krisztussal együtt végzendő szolgálat lesz a kitüntető öröm.

Uram, Jézus! Növeld a hitemet! Add, hogy jól értem a te igédet! Szent örömmel várom, hogy Szent Szellemed uralma alatt és az ő ajándékai által szolgáljak veled a te világokat irányító tevékenységben, a te békekirályságodban!

Köszöntés

Cikkünk szerzője, id. Kovács Géza 2020 februárjában ünnepelte 95. születésnapját. A képen gyermekei körében látható. E helyről is szeretettel köszöntjük Géza bácsit, és Isten áldását kívánjuk életére! (a szerk.)